

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/133/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812209438
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Husivarga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7812209438.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Husivargu a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v právnej veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 18.12.2014 č.k. 9C/159/2012-197 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 18.12.2014 č.k. 9C/159/2012-197 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá jej mala byť spôsobená

I. nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami Okresného súdu Rožňava v exekučných veciach vedených na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 9Er/110/2011 (9C/294/2012), 9Er/39/2011 (9C/308/2012), 9Er/921/2009 (9C/317/2012, 9Er/1006/2010 (9C/321/2012), 9Er/819/2010 (9C/323/2012), 9Er/2/2010 (9C/373/2012), 9Er/691/2009 (9C/375/2012), 9Er/755/2009 (9C/379/2012), 9Er/1004/2010 (9C/382/2012), 9Er/93/2010 (9C/388/2012), 9Er/821/2010 (9C/390/2012), 9Er/628/2011 (9C/447/2012), 9Er/629/2011 (9C/448/2012), 9Er/836/2009 (9C/452/2012), 9Er/266/2010 (9C/456/2012), 9Er/260/2010 (9C/458/2012), 9Er/81/2011 (9C/464/2012), 9Er/619/2011 (9C/466/2012), 9Er/839/2009 (9C/469/2012), 9Er/966/2010 (9C/472/2012), 9Er/665/2011 (9C/484/2012), 9Er/372/2011 (9C/488/2012), 9Er/739/2011 (9C/496/2012), 9Er/1/2010 (9C/499/2012), 9Er/962/2010 (9C/511/2012), 9Er/625/2011 (9C/513/2012), 9Er/378/2011 (9C/521/2012), 9Er/866/2009 (9C/522/2012), 9Er/645/2010 (9C/523/2012), 9Er/200/2011 (9C/527/2012), 9Er/35/2011 (9C/536/2012), tým, že exekučný súd preskúmal exekučný titul - rozhodcovský rozsudok nad rámec právomoci zverenej mu ako exekučnému súdu a tým, že v týchto konaniach vydal nezákonné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia,

II. nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 9Er/815/2010 (9C/159/2012), 9Er/756/2010 (9C/161/2012), 9Er/644/2010 (9C/168/2012), 9Er/819/2010 (9C/171/2012), 9Er/592/2011 (9C/175/2012), 9Er/704/2009 (9C/179/2012), 9Er/928/2009 (9C/185/2012), 9Er/757/2010 (9C/188/2012), 9Er/376/2010 (9C/195/2012), 9Er/929/2009 (9C/197/2012), 9Er/627/2011 (9C/200/2012), 9Er/300/2010 (9C/209/2012), 9Er/15/2009 (9C/212/2012), 9Er/804/2010 (9C/213/2012), 9Er/620/2011 (9C/218/2012), 9Er/691/2009 (9C/225/2012), 9Er/867/2009 (9C/226/2012), 9Er/477/2010 (9C/227/2012), 9Er/775/2011 (9C/229/2012),

9Er/858/2010 (9C/268/2012), 9Er/475/2010 (9C/274/2012), 9Er/1007/2010 (9C/314/2012), 11Er/907/2010 (9C/340/2012), 9Er/426/2010 (9C/344/2012), 9Er/753/2010 (9C/397/2012), 9Er/820/2010 (9C/398/2012), 9Er/689/2009 (9C/404/2012), 9Er/824/2010 (9C/406/2012), 9Er/845/2010 (9C/413/2012), 9Er/648/2010 (9C/481/2012), tým, že rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote,

III. nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 9Er/303/2010 (9C/251/2012), 9Er/703/2009 (9C/277/2012), 9Er/472/2010 (9C/281/2012), 9Er/20/2009 (9C/283/2012), 9Er/18/2009 (9C/286/2012), tým, že rozhodol o vydaní poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote,

IV. nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 6Er/328/2004 (9C/239/2012), 9Er/343/2005 (9C/240/2012), 9Er/161/2005 (9C/300/2012), 9Er/48/2005 (9C/301/2012), 11Er/201/2004 (9C/304/2012), tým, že rozhodol o návrhu oprávnenej na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote.

2. Návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol. Nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania.

3. Vykonaným dokazovaním vzal súd za preukázané, že v exekučných konaniach vedených pod bodom I (v žalobách a v rozsudku súdu prvej inštancie označených ako „ISTINA RS“) bol zamietnutý návrh na udelenie poverenia z dôvodu, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahovala neplatnú rozhodcovskú doložku. Exekučný súd v uvedených veciach nebol nečinný, lebo v každej veci žiadal v lehote od 1 do 10 dní pripojenie dokladov od oprávnenej alebo od rozhodcovského súdu a po ich obdržaní okamžite vo veci konal. Nie je možné vec posúdiť z dôvodu nezákonného rozhodnutia, nakoľko oprávnená ani nevyužila možnosť podať opravný prostriedok voči uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na udelenie poverenia. Poznamenal, že tým, že súd zamietol žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevyhnutnosti istiny a príslušenstva, o čom rozhodol rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré (ne)boli exekučnými titulmi, nakoľko súd postupoval podľa § 45 zákona č. 244/2002 Z.z., žalobkyňa mala právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ohľadom svojej pohľadávky. Súd zdôraznil, že rozhodnutia rozhodcovských súdov, ktoré boli vydané na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, nemohli založiť prekážku res iudicatae z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku.

4. V exekučných konaniach vedených pod bodom II. (v žalobách a v rozsudku súdu prvej inštancie označených ako „NZP“) bola žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá po zákonnej 15-dňovej lehote, lebo súd vykonával nevyhnutné úkony za účelom zabezpečenia listinných dôkazov na posúdenie exekučného titulu. Pätnásťdňová lehota sa nevzťahovala na rozhodovanie súdu v prípade nevydania poverenia, t.j. ak uznesením bola zamietnutá žiadosť o vydanie poverenia. Súd poukázal na ustanovenie § 45 zák. č. 244/2002 Z.z., kde exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania skúmať zákonnosť exekučného titulu, ako to vyplýva z rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 278/2014, IV. ÚS 55/2011, ako aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/439/2012, 6Cdo/290/2012, 6Cdo/143/2011 etc. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v exekučnom konaní nie je možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Súd vyzýval oprávnenú ako aj exekútora, resp. aj rozhodcovský súd v lehotách od jedného dňa do 10 dní od podania návrhu na vydanie poverenia, na doručenie dokladov. Poznamenal, že ak by oprávnená rešpektovala výzvy súdu a doručila najmä úverovú zmluvu, súd by mal možnosť vo veci rozhodnúť skôr. Práve žalobkyňa ako oprávnená spôsobovala v exekučných veciach prieťahy tým, že nerešpektovala výzvy súdu. Vo veci sp.zn. 9Er/15/2009, ktorý je pripojený k spisu 9C/212/2012, súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora v zákonnej lehote, lebo žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 9.1.2009 a súd poverenie vydal dňa 20.1.2009.

5. Vo veciach vedených pod bodom III. (v žalobách a v rozsudku súdu prvej inštancie označených ako „NP“) boli v exekučných veciach pod sp.zn. 9Er/20/2009, ktorý je pripojený k spisu 9C/283/2012 a vo veci 9Er/18/2009, ktorý je pripojený k spisu 9C/286/2012, vydané poverenia pre exekútora v zákonnej 15-dňovej lehote, a teda v uvedených veciach je žaloba nedôvodná a neopodstatnená. V exekučných veciach pod sp.zn. 9Er/303/2010 pripojený k spisu 9C/251/2012, sp.zn. 9Er/703/2009 pripojený k spisu 9C/277/2012 a 9Er/472/2010 pripojený k spisu 9C/281/2012 bolo udelené poverenie na vykonanie

exekúcie pre exekútora po 15-dňovej lehote, ale v uvedených veciach súd konal, a hneď po doručení žiadosti o udelenie poverenia žiadal od oprávnenej doručenie listín a od rozhodcovského súdu doručenie rozhodcovského spisu na posúdenie nároku. Aj z uvedeného teda vyplýva, že súd vo veciach konal, avšak nemohol rozhodnúť bez toho, kým oprávnená nedoložila doklady, z ktorých by sa dala posúdiť oprávnenosť jej nároku. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení od 1.6.2010) 15-dňová lehota neplatila pri exekučnom titule - rozhodcovskom rozsudku.

6. V exekučných konaniach vedených pod bodom IV (v žalobách a v rozsudku súdu prvej inštancie označených ako „ZE“) súd zistil, že rozhodnutiu súdu predchádzali úkony - žiadosti súdu adresované poverenému exekútorovi o vyčíslení trov exekúcie, keďže v prípade rozhodovania o zmene exekútora súd musí rozhodnúť aj (o návrhu) o náhrade trov pôvodného exekútora, na ktoré mal právo v súlade s ustanovením § 196 prvej vety Exekučného poriadku. Ak pôvodný exekútor neposkytol súčinnosť včas, objektívne nemohol exekučný súd dodržať uvedenú lehotu, ako tomu bolo aj v preskúmaných veciach.

7. Odhliadnuc od uvedeného súd konštatoval, že žalobkyni nič nebránilo podať sťažnosť predsedovi súdu na porušovanie jej práva, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a keď tak nepostupovala, zanedbala svoju všeobecnú preventívnu povinnosť a nepočítala si tak, aby nedošlo ku škode na jej majetku. Poukázal tiež na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, ktorý síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržiavanie nepovažuje automaticky za porušenie ústavného práva, pretože sa v takýchto prípadoch prihliada na všetky okolnosti v danej veci. Konštatoval, že pokiaľ súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v 30-dňovej lehote, nedopustil sa nesprávneho úradného postupu v konaní.

8. Zo znaleckého posudku č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014 predloženého žalobkyňou súd zistil, že týmto bola stanovená majetková škoda, ktorá mala byť spôsobená žalobkyni v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v uvedených exekučných veciach. Tento znalecký posudok hodnotil súd ako listinný dôkaz a konštatoval, že znaleckému ústavu neprináleží hodnotiť, či sa v danom prípade jedná o nesprávny úradný postup, pretože túto otázku je kompetentný posúdiť len súd. Vzhľadom na skutočnosť, že znalecký posudok vychádzal zo všeobecných štatistických údajov, bol pre potreby konania, kde sa žalobkyňa domáhala individuálnej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z exekučného konania voči konkrétnemu povinnému, nepoužiteľný. Žalobkyňa v žalobách tvrdila vynaloženie nákladov rôzneho druhu, avšak nepripojila ani jeden listinný dôkaz, ktorý by tieto náklady aj skutočne preukazoval.

9. Na návrh žalobkyne súd uznesením zo dňa 18.11.2013 sp.zn. 9C/159/2012 prerušil konania vedené pod sp.zn. 9C/159/2012 do rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti zo dňa 10.1.2013 podanej sťažovateľkou POHOTOVOSTŤOU, s.r.o. proti porušovaniu základného práva sťažovateľky rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach vo veci 2NcC/40/2012 zo dňa 22.10.2012. Proti tomuto uzneseniu žalovaná podala odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 28.8.2014 č.k. 3Co/104/2014-155 uznesenie o prerušení konania zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie.

10. Súd prvej inštancie nariadil pojednávanie na deň 18.12.2014 a predvolal účastníkov konania. Žalobkyňa podaním zo dňa 12.12.2014 opätovne navrhla zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu objektívneho porušenia zásady neustrannosti súdu a sudcu a poukázala, že nesúhlasí s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/104/2014 zo dňa 28.8.2014 ako aj s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach, ktorým nebola vylúčená zákonná sudkyňa JUDr. Jarmila Dušáková z pojednávania predmetnej veci. Súd prvej inštancie návrh žalobkyne na prerušenie konania zo dňa 12.12.2014 z tých istých dôvodov ako v prvej žiadosti o prerušenie konania zamietol poukazujúc na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.8.2014 sp.zn. 3Co/104/2014. Konštatoval, že niet relevantného dôvodu na prerušenie konania, a preto opätovnému návrhu na prerušenie konania nevyhovetl.

11. Na zistený skutkový stav aplikoval súd ust. § 3, § 9, § 15, § 16, § 17 a § 19 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v spojení s ust. § 41, § 44 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok) a § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

12. Poznamenal, že sa zaoberal aj (nie)dôvodnosťou vznesenej námietky premlčania žalobou uplatneného nároku, a dospel k záveru, že žalobou uplatnené nároky nie sú premlčané. Vyhodnotil

aj splnenie podmienok predbežného prerokovania nároku a dospel k záveru, že aj keď žaloby boli podané v niektorých prípadoch skôr ako uplynula lehota 6 mesiacov na vybavenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, vzhľadom na názor žalovanej prezentovaný vo vyjadrení k žalobe, v zmysle ktorého by žiadosť nevyhovela, v konaní pokračoval.

13. Konštatoval, že skúmal splnenie zákonných predpokladov pre priznanie nároku uplatneného žalobami a dospel k záveru, že nebola splnená prvá z podmienok, a to existencia nesprávneho úradného postupu, z ktorého dôvodu nevykonával dokazovanie na preukázanie splnenia ostatných predpokladov vrátane preukázania vzniku a výšky škody a nemajetkovej ujmy.

14. V konaní súd nezistil taký postup súdu, ktorý by mohol kvalifikovať ako nesprávny úradný postup; nezistil, že by exekučný súd bol nečinný a spôsoboval zbytočné prieťahy, pretože pokiaľ aj súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote a boli prítomné ojedinelé prekročenia lehôt vyplývajúce z Exekučného poriadku, tieto boli spôsobené nesúladnou činnosťou žalobkyne ako oprávnenej a v neposlednom rade aj rozhodcovského súdu, ktorý doručoval jednotlivé rozhodcovské spisy s časovým oneskorením.

15. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, a preto súd rozhodol, že nepriznáva žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania.

16. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. a navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytýkala súdu, že prejednal vec v jej neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Uviedla, že požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jej neprítomnosti, odňal jej tým právo konať pred súdom. Namietala ďalej, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa. Meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. V čase rozhodnutia o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalobkyňa tvrdí, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, nemala možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a práva žalobkyne na súdnu ochranu. Nemala možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sama nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietala ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobkyňu uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytýkala súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mala žalobkyňa mať možnosť vyjadriť sa. Argumentovala ďalej, že ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby sa vyjadrila k žalobe, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne meritórne rozhodol. Poukázala na to, že predložila dôkaz o vzniku škody, a to znalecký posudok 1/2014 a týmto preukázala, že nesprávny úradný postup mal na ňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku, a to v posudku v určenej výške. Nenáležitá je preto tvrdenie v odôvodnení rozsudku, že žalobkyňa nepreukázala vznik škody postupom exekučného súdu. Mala za to, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o jej návrh na prerušenie konania, argumentovala, že súd bol povinný o tomto osobitne rozhodnúť pred rozhodnutím vo veci samej, lebo takto ju zbavil možnosti podať opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu. Z týchto dôvodov navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

17. Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

18. Žalobkyňa podala odvolanie v čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. (ďalej len O.s.p.) účinného do 30.6.2016 a odvolací súd prejednával vec v čase účinnosti zák. č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) účinného od 1.7.2016.

19. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

20. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

21. Keďže odvolanie žalobkyne bolo podané pred 1. júlom 2016, krajský súd posúdil vec podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení O.s.p.

22. Dôvodom je tu nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právo chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaných strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Článok 2 ods. 1, 2 CSP) ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Článok 3 ods. 1 CSP).

23. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 379 CSP a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/, písm. c/, písm. d/, písm. e/, písm. f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

24. Rozsudok je vo výroku vecne správny a preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 29.11.2016 o 11.50 hod., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach dňa 23.11.2016 podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

26. Žalobkyňa v odvolaní uvádza všetky odvolacie dôvody, okrem odvolacieho dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

27. Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa konkrétne namieta, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jej neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

28. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

29. Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

30. Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

31. Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

32. V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 18. decembra 2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobkyni (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

33. Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 18.12.2014 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 8.12.2014 a žalovanej dňa 8.12.2014 (viď č.l. 161 spisu).

34. Bola tak zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p..

35. Dňa 12.12.2014 bola súdu doručená opätovná žiadosť žalobkyne o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, v ktorej uviedla, že nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu o nevyhlásení sudcov Okresného súdu Rožňava z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, z ktorého dôvodu podala sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky. Vzhľadom na túto podanú sťažnosť navrhla zároveň prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jej ústavnej sťažnosti a z tohto dôvodu navrhla aj zrušiť pojednávanie.

36. Vyššie uvedené dôvody žiadosti o odročenie pojednávania súd nepovažoval za dôležité dôvody v zmysle ust. § 119 ods. 1 O.s.p., preto vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. Žalovaná svoju neúčast' ospravedlnila a nežiadala o odročenie pojednávania. Na pojednávaní dňa 18.12.2014 súd oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie obsahom pripojených exekučných spisov Okresného súdu Rožňava, ako aj ďalšími listinami, ktoré sú súčasťou tohto spisu a pripojených spisov, vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok. Poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené písomne účastníkom konania dňa 31. januára 2013 žalobkyni (viď č.l. 19 spisu) a dňa 31. januára 2013 žalovanej (viď č.l. 19 spisu).

37. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm.a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobkyne, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom, pretože pre tento postup boli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. Zároveň bolo vyvrátené tvrdenie žalobkyne v odvolaní, že ju súd nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a tým jej znemožnil realizáciu jej procesného práva navrhovať dôkazy.

38. Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

39. V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa JUDr. Jarmila Dušáková nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22. októbra 2012 č.k. 2NcC/40/2012-14. Toto rozhodnutie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 2.1.2013 a žalovanej dňa 3.1.2013 (č.l. 16 p. v.) a nadobudlo právoplatnosť dňa 3.1.2013. Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonný sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobkyne, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

40. Aj pokiaľ ide o ostatné žalobkyňou namietané odvolacie dôvody v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

41. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi

preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

42. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

43. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobkyni tvrdeným nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami Okresného súdu Rožňava v konaniach vedených na tomto súde, ako sú vyššie označené pod bodmi I. až IV. a ako sú špecifikované aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

44. Mimoriadne podrobné, precízne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

45. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a nenáležitá je preto námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

46. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu, pretože samotným nevyhovením návrhu sa súd nedopúšťa nesprávneho úradného postupu. Odvolací súd k tomu dopĺňa, že nejde o nesprávny úradný postup, ak výsledkom postupu orgánu štátu je vydanie rozhodnutia. V tomto prípade možno sa domáhať iba náhrady škody titulom nezákonného rozhodnutia. Aj v prípade posudzovania uplatneného nároku titulom zodpovednosti za škodu z nezákonného rozhodnutia, ktorým by malo byť uznesenie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, odvolací súd poukazuje na nepreukázanie splnenia zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, pretože predpokladom uplatnenia náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, a to pre nezákonnosť príslušným orgánom v zmysle § 6 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z.

47. V prejednávanvej veci zmena alebo zrušenie rozhodnutí súdu prvej inštancie uvedených vyššie pod bodom I., ktorými bola žiadosť o udelenie poverenia na exekúciu zamietnutá, preukázané nebolo a vzhľadom na nesplnenie tejto podmienky pre vznik nároku je skúmanie existencie ďalších podmienok bez právneho významu, keďže jednotlivé zákonné predpoklady vzniku práva na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť splnené kumulatívne.

48. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že súd prvej inštancie sa v exekučných konaniach uvedených vyššie pod bodom II. a III. nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o zamietnutí žiadosti, resp. o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu, a to bez ohľadu na to, či zamietol žiadosť o udelenie poverenia alebo vydal poverenie.

49. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených - poznámka

odvolacieho súdu). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

50. Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že lehota 15 dní je určená na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V ostatných prípadoch, t.j. ak takýto rozpor súd zistí, nie je viazaný lehotou 15 dní a nie je ani povinný v tom prípade vydať poverenie pre exekútora. Naopak v tom prípade musí takúto žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť. Určená lehota 15 dní však neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, a teda ak ide o notárske zápisnice, ktoré obsahujú právny záväzok a ak ide o vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

51. V exekučných veciach uvedených vyššie pod bodom I. a II. išlo o prípady, kedy súd zistil rozpor exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku so zákonom, z ktorého dôvodu zamietol žiadosť o udelenie poverenia, a teda nebol viazaný lehotou 15 dní v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia. Rovnako súd nebol viazaný vyššie uvedenou lehotou v exekučných veciach uvedených vyššie pod bodom III., keďže v týchto veciach exekučným titulom boli rozhodcovské rozsudky.

52. Odvolací súd konštatuje, že aj za situácie, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, ako aj za situácie, že súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, je povinný rozhodnúť v primeranej lehote. Vzhľadom na znenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z. od 1.1.2013, teda aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, však otázku prieťahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobkyňa nepreukázala existenciu žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ani nepreukázala, že by jej sťažnosť na prieťahy v konaní bola vybavená spôsobom, z ktorého by existencia prieťahov bola preukázaná.

53. Vyššie uvedený záver o nepreukázaní existencie žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sa vzťahuje ku všetkým vyššie uvedeným rozhodnutiam, teda aj k rozhodnutiam uvedeným pod bodom II. a III., v ktorých žalobkyňa namieta prieťahy v konaní, spočívajúce vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 dňovej lehoty a v rozhodnutí o zmene súdneho exekútora po uplynutí 30 dňovej lehoty (pod bodom IV.).

54. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku je záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu a nepreukázaní existencie nezákonných rozhodnutí (Okresného súdu Rožňava) vo všetkých vyššie uvedených exekučných konaniach, a teda záver o nesplnení podmienok pre zodpovednosť žalovanej za vznik škody žalobkyňi v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., vecne správny.

55. Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nedôvodná je preto odvolacia námietka žalobkyne, že súd neprihliadol na ňou predložený dôkaz o výške škody - znalecký posudok a nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s týmto predloženým znaleckým posudkom.

56. K ostatným odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza nasledovné :

57. Vecne správne rozhodol súd prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania z dôvodu neexistencie dôvodu na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 1,2 O.s.p., keďže v čase rozhodovania súdu už bolo rozhodnuté o ústavnej sťažnosti žalobkyne proti rozhodnutiu Krajského súdu

v Košiciach sp. zn. 2NcC/40/2012 zo dňa 22.10.2012, a to tak, že táto sťažnosť bola odmietnutá pre neprípustnosť. Podanie inej sťažnosti ústavnému súdu žalobkyňa nepreukázala, a to ani v odvolacom konaní, preto záver súdu o neexistencii relevantných dôvodov pre prerušenie konania je vecne správny.

58. Nenáležitá je aj odvolacia námietka žalobkyne, že súd bol povinný o jej návrhu na prerušenie konania rozhodnúť osobitne pred samotným rozhodnutím vo veci samej. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie neboli splnené podmienky pre prerušenie konania, pričom žalobkyňa na svojom návrhu na prerušenie napriek tomu trvala, preto súd bol povinný o tomto návrhu rozhodnúť. Tým, že o tomto návrhu rozhodol až v konečnom rozhodnutí vo veci samej, neodňal žalobkyňi právo podať opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu, pretože odvolanie je prípustné proti výroku, ktorým súd rozhodoval o tomto návrhu a toto svoje právo žalobkyňa aj realizovala v odvolaní proti rozsudku. Odvolací súd prejednal aj odvolanie žalobkyne proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a nenáležitá je preto odvolacia námietka o zbavení možnosti žalobkyne podať opravný prostriedok proti svojmu rozhodnutiu. Keďže odvolací súd nezistil dôvody pre prerušenie konania, nemožno súdu prvej inštancie vytýkať nesprávny právny postup, ak nevyhovel návrhu na prerušenie konania, ďalej vo veci pokračoval a vo veci rozhodol.

59. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní, že vyjadrenie žalovanej jej nebolo doručené a nebolo doručené ani súdu, a teda súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyjadrenie žalovanej k žalobe zo dňa 8.2.2013 bolo doručené Okresnému súdu Rožňava dňa 15.2.2013 (č.l. 96 spisu) a následne bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 14.3.2013 (viď č.l. 110 p.v.).

60. Za tejto situácie žalobkyňa mala dostatok času na to, aby sa vyjadrila k argumentom žalovanej a prípadne navrhla vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a pokiaľ tak neurobila, sama sa vzdala tohto procesného práva, ktorého realizácia jej však nebola znemožnená postupom súdu.

61. Keďže vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo súdu doručené (15.2.2013), neboli splnené ani podmienky pre rozhodnutie v zmysle ust. § 153b/ ods. 2 O.s.p. rozsudkom pre zmeškanie.

62. Pokiaľ žalobkyňa namieta, že nemala možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdala sama tým, že sa nedostavila na pojednávanie, na ktoré bola riadne predvolaná a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise, ako aj oboznámením všetkých exekučných spisov (Okresného súdu Rožňava), v ktorých je namietaný nesprávny úradný postup a pokiaľ by sa žalobkyňa bola tohto pojednávania zúčastnila, mala možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobkyne na súdnu ochranu porušené neboli.

63. Nenáležitá je námietka žalobkyne, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods.2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie. Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v exekučných spisoch (Okresného súdu Rožňava), ktoré aj špecifikoval ich spisovými značkami a tento záver nepochybne vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 18.12.2014, v ktorej súd podrobne uvádza zistenia z jednotlivých exekučných spisov, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci.

64. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobkyne nedôvodné a nespôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

65. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, ale trovy odvolacieho

konania si neuplatnila. Žalobkyňa bola neúspešná v odvolacom konaní a tak nemá právo na ich náhradu, a preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

66. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).